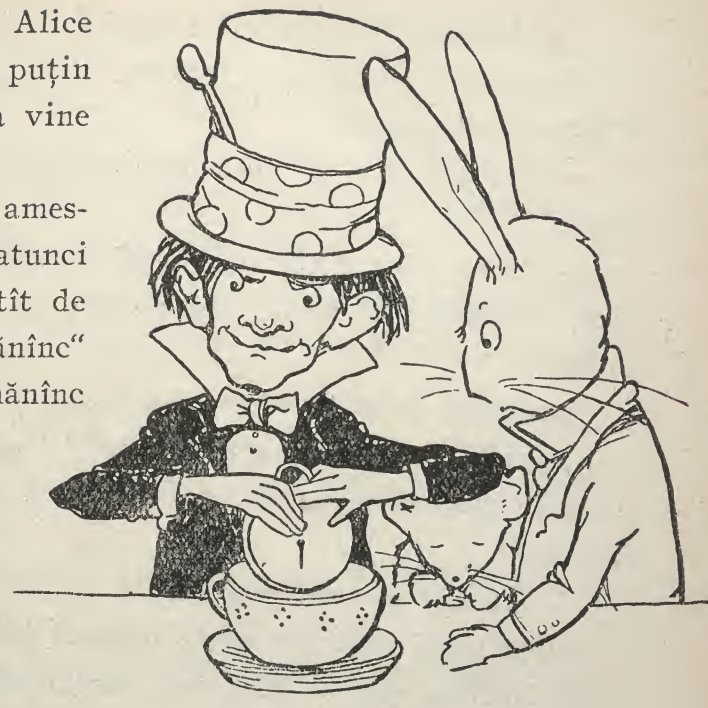

—Cred—se grăbi Alice să răspundă—sau cel puțin cred ce spun, și asta vine tot acolo.

—Ba de loc! se amestecă pălărierul, căci atunci ai putea spune tot atît de bine că „văd ceea ce mănînc" este același lucru cu „mănînc ceea ce văd!"

—Sau — adăugă iepurașul de martie —că „îmi place ceea ce mi se dă" este același lucru cu „mi se dă ceea ce-mi place".

—Și ai mai putea spune — se amestecă și hîrciogul, care părea că vorbește prin somn — că „respir cînd dorm" este același lucru cu „dorm cînd respir".

—În ceea ce te privește, este același lucru! spuse pălărierul.

Cu aceste cuvinte, convorbirea se încheie și cu toții tăcură o bucată de vreme, în care timp Alice își prefira prin minte toate cîte și le putea aminti despre corbi și mese de scris — care, de altfel, nu erau prea multe.

Pălărierul rupse cel dintîi tăcerea.

—În cîte sîntem azi? întrebă el, întorcîndu-se către Alice.

Își scoase ceasornicul din buzunar și privea la el cam neliniștit, scuturîndu-l din cînd în cînd și ducîndu-l la ureche.

Alice se gîndi o clipă, apoi spuse:

—În patru.